

UZASADNIENIE

Na podstawie materiału dowodowego ujawnionego na rozprawie głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 28 sierpnia 2018 roku funkcjonariusze Straży Miejskiej (...) W., R. M. i J. B. pełnili służbę patrolową w W.. Około godziny (...) przy ul. (...) ujawnili sprzedaż warzyw i owoców (pomidorów, jabłek, śliwek) na terenie gminnym poza miejscem wyznaczonym przez właściwe organy gminy.

Wobec powyższego funkcjonariusze przystąpili do kontroli legalności prowadzonej sprzedaży. Po sprawdzeniu dowodu osobistego od osoby prowadzącej stoisko, okazało się, że sprzedawcą jest A. T.. Sprzedawca oświadczył, że nie posiada zgody na prowadzenie sprzedaży na terenie gminy. Sprzedający został poinformowany przez funkcjonariuszy o tym, że zostanie przeciwko niemu skierowany wniosek o ukaranie i zabezpieczono sprzedawany przez niego towar.

Sąd ustalił stan faktyczny na podstawie następujących dowodów: częściowo wyjaśnień obwinionego – k. 16, notatki urzędowej – k. 1-3, zdjęć – k. 4-4d, protokołu tymczasowego zajęcia przedmiotów – k. 7-9, protokołu czynności – k. 17-20.

Obwiniony A. T. ma obecnie (...) utrzymuje się z handlu ulicznego, brak informacji o dochodzie i stanie majątkowym. Obwiniony jest wolny, nie posiada nikogo na utrzymaniu, uprzednio karany za wykroczenia z art. 60³ §1 k.w. (dane osobowe – k. 5-5v, wykaz wniosków – k. 10).

A. T. w postępowaniu wyjaśniającym **przyznał się** do sprzedaży warzyw i owoców w miejscu objętym zarzutem (k. 6).

W postępowaniu przed Sądem, obwiniony nie składał wyjaśnień, bowiem nie stawiał się mimo prawidłowego zawiadomienia o terminie rozprawy. **Wobec nieusprawiedliwionej nieobecności obwinionego, na podstawie art. 71 § 4 k.p.w. rozprawę prowadzono zaocznie.**

Sąd obdarzył wiarą wyjaśnienia obwinionego, w zakresie w jakim przyznał się do tego, że w okresie wskazanym we wniosku o ukaranie sprzedawał warzywa i owoce na terenie gminnym poza miejscem wyznaczonym przez właściwe organy gminy. Wyjaśnienia obwinionego w tym zakresie były spójne i logiczne oraz korespondowały z pozostałym zebrany w sprawie materiałem dowodowym. Z tego powodu **sąd dał wiarę** wyjaśnieniom obwinionego.

W sprawie będącej przedmiotem niniejszego postępowania wyjaśnienia obwinionego były jedynym dowodem o charakterze osobowym. Pozostałą część materiału dowodowego stanowiły dokumenty w postaci notatki urzędowej, protokołu tymczasowego zajęcia przedmiotów, protokołu czynności i kopii zdjęć. Prawdziwość, autentyczność i rzetelność sporządzenia ww. dokumentów nie była przedmiotem zarzutów stron, a także nie wzbudziła wątpliwości Sądu. Dokumenty zostały sporządzone przez właściwe organy w przewidzianej przepisami formie. Z tych względów Sąd nie odmówił im wiarygodności i mocy dowodowej.

Sąd zważył co następuje:

Mając na uwadze tak ustalony i oceniony materiał dowodowy Sąd uznał, że wina obwinionego oraz okoliczności popełnionego przez niego czynu nie budzą wątpliwości. Będąc osobą w pełni dojrzałą i poczytalną, miał on świadomość i możliwość rozpoznania, iż czyn jest zagrożony karą i można było wymagać od niego zachowania zgodnego z prawem.

Wykroczenie z art. 60³ § 1 k.w. polega na prowadzeniu sprzedaży na terenie należącym do gminy lub będącym w jej zarządzie poza miejscem do tego wyznaczonym przez właściwe organy gminy. Przez prowadzenie sprzedaży należy rozumieć zarówno stałe, jak i tylko okazjonalne oferowanie do sprzedaży towarów konsumentom, przy czym

w przypadku takiego okazjonalnego handlu konieczne wydaje się oferowanie przez sprawcę większej liczby towarów różnym konsumentom, tak aby można było mówić o prowadzeniu sprzedaży.

Zaspokajanie zbiorowych potrzeb wspólnoty, w tym m.in. targowisk i hal targowych, należy do zadań własnych gminy. W tym zakresie organy gminy są uprawnione do wydawania aktów prawa miejscowego, w których wskazują m.in. miejsce dozwolonego handlu, czas jego trwania, a także ustalają inne zasady. Handel poza stacjonarnymi punktami sprzedaży detalicznej (sklepami) w miejscach do tego wyznaczonych przez władze lokalne rodzi obowiązek podatkowy, o którym stanowi ustawa o podatkach i opłatach lokalnych.

Zgodnie z regułą zawartą w art. 5 k.w. omawiane wykroczenie może być popełnione zarówno umyślnie - gdy sprawca ma świadomość tego, że prowadzi sprzedaż w miejscu do tego niewyznaczonym i chce w takim miejscu prowadzić sprzedaż, jak i nieumyślnie - gdy sprawca wykazał się np. niedbalstwem i nie wie, czy miejsce, w którym prowadzi sprzedaż, zostało do tego wyznaczone, choć mógł przewidzieć, że nie jest to takie miejsce.

A. T. z pełną świadomością popełnił wykroczenie z art. 60³ § 1 k.w., bowiem w wyjaśnieniach przyznał, że prowadził sprzedaż warzyw i owoców poza miejscem do tego wyznaczonym przez właściwe organy gminy.

Z powyższych względów Sąd uznał obwinionego za winnego tego, że w dniu 28 sierpnia 2018 roku około godziny (...) przy ulicy (...) w W. prowadził sprzedaż owoców i warzyw na terenie należącym do gminy poza miejscami do tego wyznaczonymi przez właściwe organy gminy, co wyczerpuje kwalifikację art. 60³ § 1 k.w.

Odnosząc powyższe do okoliczności niniejszej sprawy należało dojść do przekonania, że A. T. dopuścił się zarzucanego mu czynu umyślnie w zamiarze bezpośrednim. Obwiniony wiedział, że prowadzi sprzedaż warzyw poza miejscem do tego wyznaczonym przez właściwe organy gminy, gdyż miał świadomość tego, że miejsce w którym prowadził handel nie zostało do tego wyznaczone i nie uzyskał zgody na sprzedaż w tym miejscu.

Wymierzając obwinionemu karę Sąd rozważył przesłanki z art. 33 § 1 i 2 k.w., oceniając stopień społecznej szkodliwości i stopień winy, a także biorąc pod uwagę cele kary.

Stopień winy obwinionego jest znaczny, bowiem zdawał sobie on sprawę z nielegalności swojego działania.

Stopień społecznej szkodliwości czynu również jest znaczny. Wykroczenie to wiąże się z łamaniem prawa związanego z porządkiem i spokojem publicznym, ochroną środowiska i czystością w miejscach publicznych, czy wreszcie z bezpieczeństwem na drogach i ulicach. Niebagatelne znaczenie ma także to, że taka działalność niejednokrotnie stanowi zakłócenie estetyki i harmonii przestrzeni publicznej, co jest wielce istotne w kontekście odbioru wizerunku polskich miast i całego kraju, w oczach mieszkańców, a także w ocenie turystów zagranicznych (druk sejmowy nr (...), Sejm VI kadencji).

Sąd określając wymiar kary kierował się także wskazaniem dyrektyw prewencji indywidualnej i generalnej. Sprzedaż warzyw i owoców bez uzyskania zgody właściwego organu jest częste wśród osób prowadzących tego rodzaju działalność. Obwiniony nie stosując się do przepisów administracyjnych, okazał się kolejną osobą przejawiającą lekceważący stosunek do porządku prawnego, co mogło mieć wpływ na odbiór społeczny takiej działalności i potencjalne uznanie jej przez środowisko za prawnie dozwoloną.

Za okoliczność zaostrzającą wymiar kary należało uznać uprzednią wielokrotną karalność obwinionego za wykroczenia z art. 60³ § 1 k.w. Jedyną okolicznością łagodzącą zachodzącą po stronie obwinionego był fakt przyznania się do sprzedaży warzyw i owoców bez zezwolenia organów gminy.

Z powyższych względów Sąd uznał, że zasadne będzie wymierzenie obwinionemu kary grzywny w wysokości 3.000 zł (**punkt I sentencji wyroku**). Dolegliwość wymierzonej kary będzie w ocenie Sądu wystarczająca do zaszczepienia w obwinionym obowiązku przestrzegania przepisów powszechnie obowiązującego prawa.

Wymierzenie obwinionemu grzywny w wysokości 3.000 zł uzasadnione jest uprzednią wielokrotną karalnością za wykroczenia z art. 60³ §1 k.w. oraz odmową podania wysokości uzyskiwanych dochodów, co może wskazywać na wysokie zarobki. Uwzględniając te okoliczności wymierzona grzywna w powyższej wysokości nie jest zbyt surowa ani zbyt łagodna.

W oparciu o art. 60³ §2 k.w. Sąd orzekł przepadek towarów wyszczególnionych w protokole zajęcia przedmiotów z k. 7-9 akt sprawy, gdyż w razie popełnienia wykroczenia, określonego w art. 60³ §1 k.w., można orzec przepadek towarów przeznaczonych do sprzedaży, choćby nie stanowiły własności sprawcy (**punkt II sentencji wyroku**).

Na podstawie art. 119 § 1 k.p.w w zw. z art. 118 § 1 i 2 k.p.w Sąd zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania przed sądem ustaloną na podstawie § 3 pkt 1 rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty sądowej od wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia z dnia 22 grudnia 2017 r. (Dz.U. z 2017 r. poz. 2467) oraz kwotę 300 złotych tytułem opłaty (art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych, Dz.U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 z późn. zm.), a nadto na rzecz (...) W. kwotę 20 zł tytułem zryczałtowanych wydatków ponoszonych w toku czynności wyjaśniających ustaloną na podstawie § 2 ww. rozporządzenia (**punkt III sentencji wyroku**).